

UR LED ÄR TIDEN

Vad händer egentligen när klockan i skolan stannar?

Sigge vet.

Vill du veta?

Följ med in.

Lisa Hågensen

UR LED ÄR TIDEN

Lisa Hågensen

*”Ur led är tiden; ve! att jag är den som
föddes att den vrida rätt igen”*

Hamlet akt 1 scen 5, William Shakespeare

Men hej! Du där! Är du på väg till skolan? Vill du se något riktigt läskigt? Det är mycket du inte vet om skolor, eller hur, kompis?

Kom med mig nu. Ser du den där byggnaden? Den i mörkt tegel som hukar sig bakom det fula järnstaketet? Just den, ja. Det är en skola. Porten ser ut som en stängd mun, med illaluktande, gula gaddar innanför. Vågar jag öppna den? Ja, det gör jag. Men vågar *du* hänga med in?

Det gör du? Bra.

Lektionerna innan lunch har precis börjat. Följ med in i klassrummet. Ser du klassen som sitter där? 9 E är det och de har samhällskunskap. Läraren heter Svanen. Ja, egentligen heter han ju Svanlund eller något sådant, men han kallas för Svanen. Det lustiga, om man nu alls kan se någonting lustigt i en torr, gammal lärare, är att han faktiskt *ser* ut som en svan. Titta på hans huvud. Det är täckt av ett vitt fjun, och näsan är en rödfnasig näbb och halsen är lång och kutig.

Det enda som hörs i klassrummet är Svanens monotona malande om socialpolitik. Ingen vågar prata. Svanen är sådan. Hans ironi biter för hårt. Man sitter tyst på sin plats och ger fan i mobilen.

Ser du väggarnas sjukt gula färg? Lysrörens obarmhärtiga ljus som lyser upp varenda finne i de uttråkade, femtonåriga ansiktena? Det ska snart bli ändring på det. För den här skolan lever, och då pratar jag inte om eleverna och lärarna. Jag pratar om taken och väggarna. Golven och dörrarna. Fönstren du ser ut genom.

Skolan *lever*.

Sigges fläta klämmer mot ryggen. Hon heter inte Sigge mer än Svanen heter Svanen, men är man döpt till Sigrid så blir det Sigge. Hon har tjockt hår,

vilket gör det ännu värre. Men om hon drar upp flätan och hänger den över ryggstödet kommer Popidolen ta tag i den. Popidolen och Raggaren. Det är killarna som sitter i stolarna bakom henne. Underligt egentligen att de kan vara bästa vänner. Popidolen med sin skeva snedlugg och polotröja och Raggaren med flottigt hår och oljiga händer. Men all vänskap är väl möjlig sista året på högstadiet? Det är på gymnasiet man väljer. Väljer vad man ska bli och väljer vem man ska vara.

Utanför fönstret regnar det. Ett stadigt, grått stril som lämnar små vita kratrar på asfalten. Molnen är smutsiga. De trycker sig över skolan och hotar att ta sig in i klassrummet. Sigge blundar och vänder försiktigt upp ansiktet, men inga droppar träffar hennes kinder och mun. Hon blir nästan förvånad.

Minutvisaren tickar fram ett steg. Åttiofem minuter kvar. Svanen maler på om välfärd och inkomstfördelning. Hans röst har minskat till ett diffust mummel i bakgrunden, ett mummel som nästan försvinner bakom klockans tickande och Raggarens sovande andhämtning.

Tick tack. Åttiofyra minuter kvar. Siggas mage kurrar. Popidolen fnissar nästan ljudlöst när han hör det. Popidolen håller sig i schack på Svanens lektioner precis som alla andra, men tittar Svanen bort kan man ge sig fan på att han försöker något. Hade det varit matte hade han antagligen petat henne i ryggen med passaren, så på sätt och vis är det tur att det är samhällskunskap. Det enda han kan göra nu är att viska förolämpningar så tyst att ingen hör vad han säger, eller dra i hennes fläta. Men den är undanstoppad bakom ryggstödet, så det kan han glömma.

Tick. Åttiotre minuter kvar. Hon vänder blicken mot fönstret, men regnet utanför trycker sig rakt in i hennes själ. En fluga kryper på väggen. Sigge tittar förvånat på den. Flugor i november?

Hon vrider huvudet mot väggklockan igen. Tack. Åttiotvå minuter.

Sigge blundar och håller andan. Hon har aldrig klarat två minuter förut, kanske är det här hennes dag.

Tick. Åttioen minuter kvar och andan hållen i en minut.

Ljusprickar dansar framför hennes ögon. Hon kommer inte att klara det. Det väser när hon drar ett djupt andetag och hon tittar förskräckt på Svanen, men han verkar inte ha märkt något. Sedan tittar hon på klockan igen. Nu

var det länge sedan hon hörde ett tick. Varför kommer det inget tack?

Väggklockan har stannat.

Hur ska hon nu kunna räkna ner lektionen?

Plötsligt fräser det till och en lukt av bränt damm fyller klassrummet. Lysrören i taket börjar blinka.

Raggarens sömniga andetag hörs inte längre. Inte heller Svanens malande. Det surrar bara svagt, som av en kraftledning långt borta.

Ingen rör sig. Svanen fortsätter att vara tyst. Sigge undrar om hon somnat och nyper sig hårt i armen. Det gör skitont. Hon är definitivt vaken. Det surrande ljudet börjar äta sig in i hennes hjärna. Hon håller för öronen, men det hjälper inte. Surret är lika mycket inne i huvudet som utanför. Är det ingen annan som hör?

Sigge vänder sig om och tittar på Popidolen. Han sitter med uttråkad min och biter i ett suddgummi. Hela tiden hon ser på honom sitter han med suddgummit i munnen. Det är som om han har fastnat. Raggaren sitter bredvid honom med huvudet lutat mot fönstret och med halvöppen mun. Han sover som en sten. Det otäcka är att se Amanda och Camilla bakom dem.

De sitter med händerna på bänkarna och nackarna vridna så att de ser varandra i ögonen. Det är så man sitter när man blixtnabbt viskar något till den bredvid. Man sitter inte så minut efter minut efter minut.

Men Sigge vet inte om det har gått flera minuter, klockan har ju stannat. Allt verkar ha stannat.

Allt utan lysrörens pulserande hjärtslag i taket.

Det *är* pulsslåg.

Lysrörsblinkandet är pulsen och kraftfältssurret är ljudet av blodet som skenar runt i sitt omlopp.

Kan en skola ha ett blodomlopp? Naturligtvis. Tänk dig alla själar som trycker innanför dess väggar, all rädsla, all olycklig kärlek och all uppgivenhet. Tänk dig kraften som bildas i dessa lärdomens salar alla dagar år efter år efter år. Var någonstans tar den vägen, den kraften? Den sätter sig i väggarna. I taken och i golven. Till slut blir alla skolor ett Frankensteins monster som bara väntar på blixten med rätt ampere.

Den vaknar till liv. Och råkar blixten ha en negativ polaritet, ja då...

Då blir det ingen *god* skola, kompis.

Sigge hukar sig på sin plats vid bänken näst längst fram vid fönstret. Någonting pressar ner henne. Skrämmer henne. En fluga landar på hennes bänk. Siggas ögon vandrar mellan flugan på bänken och flugan på väggen. Det är någonting som inte stämmer här. Men vad?

Hon reser sig upp och går fram till Svanen.

”Kan jag få gå på toaletten?”

Svanen står med öppen mun och tittar ner i samhällskunskapsboken i sin hand. Han svarar inte. Hon viftar med fingrarna framför hans tjocka glasögon, men får ingen reaktion. En fluga som slött krupit över boksidorna lyfter och flyger iväg.

Är det inte klockan som stannat, utan tiden? Med händer som börjat skaka drar hon upp mobilen ur fickan. Fyra siffror blinkar hysteriskt på skärmen. 10.46. 10.46. 10.46.

Tiden har stannat och alla med den. Alla utom hon.

Och flugorna. De lever i allra högsta grad.

Skräck kan göra konstiga saker med människor.

Sigge ser sig omkring. Alla hennes klasskamrater sitter så fruktansvärt stilla. En av tjejerna har precis lyft handen för att stryka tillbaka håret bakom örat. Det är omöjligt att sitta med handen lyft så länge utan att gå sönder. Sigge går fram till tjejen och försöker dra ner hennes arm mot bänken, men det går inte. Det är en järnarm på en järnkropp, gjuten i precis den formen.

Sigge börjar skratta (jag sa ju att skräck kan göra konstiga saker med människor). Hon skrattar så hon tjuter. Den bottenlösa, ihåliga rädsla som först daskat till henne förvandlas till en slags förtvivlad triumf.

Vilken makt hon har. Hon kan göra vad hon vill med dem. Krossa Svanens glasögon. Hitta en sax och klippa av Popidolens äckliga snedlugg.

Tvätta håret på Raggaren.

Skrattet fastnar i halsen. Hon ser på dem. Upplever de något där de sitter? Är de närvarande på något sätt?

Sigge går fram till dörren och öppnar den. I korridoren utanför har människor stannat mitt i rörelsen. Där är lärare på väg med papper i händerna, en elev är halvvägs inne på toaletten. Städtantan har böjt sig ner för att plocka upp en äppleskrott. Det ser ganska smärtsamt ut. Om hon inte råtar på sig snart kommer hon nog att få ryggskott.

Överallt finns det surrande ljudet och lysrörens blinkande.

Dörren stängs med ett knirr bakom henne när hon går ut ur skolsalen. Hon fortsätter förbi alla tomma ansikten och svänger in i korridoren till matsalen. Det är mandeltorsk idag, men man kan ju skrapa av den gula geggan med mandlar i och äta resten.

Matsalsdörren är låst. *Lunch serveras mellan kl. 11 och 13* står det på en tavla på väggen bredvid dörren. Hennes mage vet att klockan är långt över elva nu, men den jävla skittiden har ju stannat, så ingen kommer att öppna dörren. Hon vänder och går tillbaka igen. Hur länge kommer det här att vara? Har tiden stoppad utanför skolan också? Med näsan tryckt mot ett fönster ser hon regnet falla enligt Newtons alla lagar. Bilar kör omkring ute på vägen och en hund springer lös borta på allmänningen. Tiden står inte stilla där ute. Sigge känner sig otroligt lättad.

Kommer hon att få skolk om hon går hem? Här kan hon ju inte stanna resten av sitt liv. Hon funderar på om de andra åldras där de sitter, eller om deras biologiska klockor också har stannat. Kommer de att skena ikapp när tiden slås på igen?

Skolporten är trög att öppna. Sigge inser, där hon står med axeln mot den släta, mörka ytan, att hon aldrig öppnat den förut. Alltid är det några före henne och hon kan slinka ut mellan deras armar och kroppar när de väntar på varandra. Så är det jämt. Det är som om hon är född att stå mitt i kön. Mitt i kön i affären, mitt i kön i matsalen, mitt i kön i livet. Nu är det Sigge som är först och den som öppnar porten.

Den är helt otroligt trög.

Porten går helt enkelt inte att öppna.

I skolbiblioteket finns en glasdörr. Den står alltid öppen varma vår- och höstdagar. Sigge går in dit, rundar bibliotekarien där hon står vid en hylla med en bok i handen, och drar upp låsknappen på dörren. Handtaget gnäller när hon rycker upp det och trycker utåt. Inget händer. Hon pressar händerna mot dörrvirket och tar i allt hon kan, men dörren öppnas inte.

Är hon instängd?

Fönstret i toaletten. Nu springer hon. Det bonade golvet glider fram under hennes gympaskor och hon är tvungen att tvärstanna för att inte rusa rakt in i städtanten med äppleskrotten. Sigge kanar förbi henne och griper tag i toalettdörren som en elev är halvvägs igenom. Dörren står fast som ett stenblock, eleven också när hon försöker flytta henne. Till slut är Sigge tvungen att krypa in till toaletten under flickans arm. Alla båsdörrarna är stängda. Några står på rött. Det sitter folk därinne med byxorna nerdragna. Kanske med bajskorvar halvvägs ner i toalettstolen. Sigge fnissar men tystnar direkt när hon hör ljudet som kommer ur henne. Det låter som gråt.

Fönstret sitter högt uppe på den vitkalkade väggen. Papperskorgen är stor och tung och när hon dragit den fram till väggen ser hon att hon kommer att nå. Det är väldigt besvärligt att komma upp på den, men snart står hon där på vingliga ben med en fot på varje kant.

Handtaget glider lätt under hennes hand, men sedan är det stopp. Sigge blir inte ens förvånad. Nå, härinne är det i alla fall ingen som ser henne. Hon hoppar ner igen och vänder på papperskorgen. Godispapper, gammalt smink och papper tumlar om vartannat ner på golvet.

Sigge ställer sig på tå och vräker papperskorgen mot fönstret. Den studsar tillbaka och välter henne så hon slår huvudet i golvet. En fluga kryper långsamt över kakelplattorna bredvid hennes vänstra öga. Den är så nära att hon kan se de taggiga hårstråna på dess kropp.

Nu börjar hon få panik.

Hon rusar ut ur toaletten, kastar sig ner på golvet, glider under armen på tjejen på väg in och reser sig upp i farten. Hon behöver något hårt. Något

riktigt hårt. En hammare. Men var kan hon hitta en hammare? Träslöjden.

Gympaskorna smattrar mot golvet när hon springer genom korridorerna och nerför trappan till slöjdsalarna. Som tur är har en klass slöjd och dörren är upplåst. Hon springer in emellan bänkarna och ser en liten sjuva med en hammare precis framför sig. Men det går inte att ta den ur hans hand. Pojken känns lika stel och hård som hammaren, de verkar sitta fast i varandra som vore de karvade ur samma klippa. Sigge ser sig omkring och upptäcker en hammare på en bänk lite längre fram. Så länge ingen håller i sakerna är det inga problem att ta dem.

Det finns inga fönster att slå sönder i slöjdsalen. Upp för trappan igen och in i biblioteket. Hon väjer för bokhyllorna som står som i givakt mitt i rummet och drämmer hammaren i glasdörren allt hon kan. Nu struntar hon i om någon ser henne.

Rekylen träffar Sigge i pannan med en sådan kraft att hon handlöst rasar in i bokhyllan bakom sig. Den svajar betänkligt men bestämmer sig för att stå kvar. Blod rinner ner i hennes ögon. Sigge drar tröjärmen över pannan och ser att den nästan blir genomdränkt med en gång. Glasdörren har inte minsta repa efter hammaren.

Hon är fast. Tiden har stannat på 10.46 och hon är fast.

Det går inte att ringa på mobilen. Naturligtvis går det inte att ringa på mobilen. Expeditionens fasta telefoner fungerar inte heller, inte ens efter hon kommit på att man ska trycka nollan först. Alla datorer står och blinkar precis som hennes mobil och varenda jävla lysrör i hela skolan.

Dörren in till lärarrummet är upplåst. Sigge hittar idrottsläraren och tyskafröken i soffan och en av mattelärarna framför en dator som uppför sig exakt som alla de andra flimmermaskinerna. Idrottsläraren har handen under tyskafrökens kjol. Han ser alldeles vindögad ut där han sneglar mot matteläraren över soffans ryggstöd samtidigt som han tafsar. Det kunde varit

komiskt, men det är bara hemskt. Allt är hemskt.

Kylskåpet är tomt sänar som på en flaska ketchup och några skrynkliga paprikor med mögelfäckar. I mikron står en matlåda. Sigge upptäcker att det är köttbullar och potatis och magen kurrar igen, men maten är ljummen och smaklös. Hon slänger det mesta i avfallshinken under diskbänken.

Allt är ljummet och smaklöst och ihåligt. Dött. Det enda levande är (flugorna) Sigge och det surrande, elektriska kraftfältsljudet överallt.

Och skolan. Den lever.

Sigge går in och sätter sig vid sin bänk på samhällskunskapslektionen. Regnet fortsätter att studsas mot rutorna. Någon måste komma till slut. Pappa kommer att börja undra var hon är. Allas mammor och pappor och fruar och män och barn kommer att börja undra. De kommer. Det måste de.

Hon lutar pannan mot fönsterrutan och tittar ut på bilarna utanför. Det gör ont när såret träffar glaset, men hon glömmer bort smärtan nästan med en gång. För det är då hon upptäcker det. Bilarna på vägen. Hunden som springer på allmänningen. Samma bilar som kommer om och om igen. Samma hund som springer runt buskar och träd i ett mönster hon snart har memorerat. Samma. Världen utanför skolan har hakat upp sig.

Det kommer inte att komma någon utifrån och bryta sig in genom skolans port.

En fluga kryper sakta in i Raggarens halvöppna mun.

Sigge skriker.

Vad gör man när man är instängd i en skola full av stenstoder med ansikten man känner? Vår vän Sigge vet.

Alla klassrumsdörrarna står öppna. Ser du? Sigge har varit överallt. Hon har tömt varenda ficka på pengar och godis och skåpnycklar. Nu sitter hon på golvet borta vid elevskåpen (vars luckor är lika vidöppna och tomma på

förhoppningar som en julkalender den tjugofemte december) och tuggar på en kexchoklad. Pengarna ligger i en rörig hög bredvid henne. Hon behöver dem inte men kan inte komma ihåg hur mycket hon tog ur de olika fickorna, eller ens *vilka* fickor hon tog dem ur.

Vilket dilemma. Men det problemet har förlorat sin skärpa. Sigge tuggar mekaniskt på kexchokladen och tittar på sin mobil. Den är helt död.

Sigge vet att den var fulladdad när tiden stannade. Om tiden stannat finns det ingen framtid, men Sigge finns fortfarande, och hon har funnits i den stannade tiden i minst fjorton timmar, för så lång tid brukar det ta innan mobilen laddat ur helt.

Fast kanske har det blinkade 10.46 gjort att mobilen laddat ur tidigare. Eller så har det faktum att hon inte kunnat ringa, messa eller surfa gjort att den laddat ur senare.

Kanske är det tio timmar sedan tiden stannade. Kanske är det tjugo timmar sedan.

Sigge har ingen aning. Hon har ätit upp all mat hon hittat. Dörren in till matsalen går inte att öppna. Maten hon slängde i lärarrummet har hon tagit upp ur hinken och satt i sig.

Hon har gråtit.

Och hela tiden blinkar alla lysrör och lampor i byggnaden sitt rytmiska *bam bam bam bam bam* och kraftfältsljudet surrande tränger igenom varenda nerv i hennes kropp.

Till och med vi blir påverkade, eller hur kompis? Och vi är ju egentligen inte alls där.

Hennes huvud värker. Det elektriska surret har trängt in i hjärnan och tagit över den. Den buzzande, surrande ljudkontrollanten i huvudet är högsta chef nu. Han har vridit upp volymen till max. Ljudvågorna åker bergochdalbana där inne.

*VRAAAAOOOooooooooooooomaaaaaAAAAVRAAAAOOOoooooooo-
maaaaAAAA* - hon slår händerna för öronen och kniper ihop ögonen, men
det hjälper inte.

Har jag nämnt hungern? Sigge förstår inte hur hon kan vara så hungrig.
Hon har till och med ätit upp ketchupen i lärarnas kylskåp och äppleskrot-
ten på golvet. Det är riktigt lågt. Något hon *aldrig* tänker berätta för någon
levande människa.

Det smäller till.

Sigge hoppar högt där hon ligger på täckjackorna under elevskåpen. Är
det någon här?

”Hallå”, ropar hon när hon rest sig upp. ”Jag är här borta.”

Det smäller till igen. Och igen. *Pang pang pang pang*, fortare och fortare.
Sigge rusar mot ljudet och tvärstannar när hon ser vad det är.

Toalettdörren har löpt amok. Den öppnar sig och stänger sig med en helt
okontrollerad kraft och flickan som håller i den kastas fram och tillbaka till
varje *pang*.

”Sluta”, skriker Sigge. ”Vad vill du?”

Pang. Det knakar i flickans arm där den vevas fram och tillbaka som en
vansinnig klockpendel.

Toalettdörren stannar. *Klick* säger det när den stänger sig och sedan rasslar
det till när flickans arm lossar från hennes axel och rasar ner på golvet.

”Döda dem inte”, viskar Sigge. ”Vad vill du mig egentligen? Vad är det
jag ska göra?”

Dö.

Hörde hon rätt? *Dö?*

Det börjar smälla lite längre bort. *Pang pang pang pang*. Sigge kan inte
minnas att någon annan står och håller upp en dörr, men hon går ändå
försiktigt mot ljudet.

Matsaldörren?

Det *är* matsaldörren.

Den står och smäller precis som toalettdörren gjorde. Öppnas och stängs,
öppnas och stängs.

Det finns *mat* därinne.

Sigge har ingen aning om hur lång tid det har gått sedan tiden stannade, men hon har varit hungrig länge nu. Mycket länge. Magen svider av smärta.

Tänk om hon kan ta sig in. Springa igenom innan dörren hinner stängas som värsta Indiana Jones. Fast utan hatt. Och piska.

Öppen – *pang* – stängd. Öppen – *pang* – stängd. Öppen – *pang* – stängd.

Sigge följer dörrens rörelser med hela sin kropp. Hon står så nära att hennes lugg fladdrar av vinddraget.

Nu!

Sigge slänger sig igenom dörröppningen. I några smärtsamma sekunder sitter hon fast, flätan har kommit i kläm, men dörren öppnas igen och hon kan kasta sig framåt, in i matsalen, och komma loss. Dörren går igen bakom henne med ett brak och öppnas inte igen. Hon kan känna ilska i luften. Ilska över att hon klarade det.

”Du fick mig inte, din jävel”, viskar hon och går fram mot serveringsvagnarna. Mattanerna hann ta fram mandeltorsken och potatisen innan tiden stannade, men allt är naturligtvis iskallt nu. En obehaglig hinna täcker dessutom fisken.

Sigge tar en tallrik och bestick och går fram och sniffar i matbehållarna. Det luktar ingenting, inte ens mat. Hon lyfter upp en fyrkantig bit fisk med stekspaden men tappar den med en gång. Någoting *rör* sig i fisken. Hon petar lite med gaffeln och ser feta, gulvita larver kräla runt i den gula mandelröran. Sigge kväver en impuls att kräkas. Larver? En del av dem har små svarta hårstrån på de klibbiga kropparna. En har vingar.

Men larver? Det är omöjligt. Så lång tid kan det inte ha gått.

Hon delar en potatis med kniven och flugor kryper fram ur det mjöliga innanmätet. Det går inte att äta det här.

Kylskåpen. De har massa kylskåp inne i köksdelen.

Mattanerna står inne i köket. En av dem sköt en vagn med massa såskannor och skålar med citronklyftor framför sig när tiden stannade. Såsen rör sig i kannorna och citronklyftorna är svarta. Mattanten är helt stilla. Ena foten är lyft och benet framskjutet som om hon när som helst ska ta ett steg framåt.

De två unga mattanerna står bredvid varandra vid den stora ugnen, det

ser ut som om de pratar om något roligt. Den fjärde mattanten, Elsa, som alltid är så snäll och låter en slippa ta det man inte tycker om, kan hon inte se någonstans.

Kylskåpen. Sigge rundar de två unga mattanterna och går fram till raden av metallfärgade kylskåpsdörrar. Äntligen.

De går inte att öppna. Naturligtvis inte. Sigge tittar upp i taket och skriker och sedan sparkar hon på en av kylskåpsdörrarna tills det värker i foten.

Skafferiet. Knäckebröd.

Sigge går fram till skafferidörren och tittar på den. Ett vanligt handtag. Inget lås. Den *måste* ju gå att öppna. Men så länge hon inte öppnar finns hoppet att det ska gå. Magen svider. ”Jag får äta fisken med larverna”, tänker hon när hon tar tag i dörrhandtaget. ”Om jag inte kommer in här så får jag äta fisken med larverna. Det är i alla fall mat.”

Det *går* att öppna.

Hylla efter hylla med stora konservburkar. Konservburkar! Magen kurrar ljudligt nu. Där är en med varmkorvar. Och där en med majs. Sigge drar ner dem från hyllorna och tar med dem in i köket. Hon öppnar kökslåda efter kökslåda, var finns det en konservöppnare?

Det rasslar till.

Är det någon här? Eller är det skolan som spelar henne ett spratt igen?

Sigge skjuter tyst igen lådan och vänder sig om. Alla mattanterna står precis som de gjorde innan. De är helt orörliga och deras ögon speglar inget liv alls.

Tänk om de är döda. Alla kanske är döda. Hon kanske också är död och sitter vid sin bänk med ett glasartat uttryck i ögonen och halvöppen mun. Hela skolan kanske är full av folk som, helt ovetande om varandra, springer omkring som hysteriska råttor och försöker ta sig ut och ringa hem.

Kanske? Eller, ja tyvärr, vännen?

Men så rasslar det till igen. Sigge går mot ljudet. Det verkar komma från en stängd dörr bredvid kylskåpen. Frysrummet? Sigge tror att det kan vara det. Är någon instängd där? Har någon mer än hon klarat sig?

”Hallå”, säger hon och knackar försiktigt på dörren.

Det knackar tillbaka.

Det är någon där.

Bara det går att öppna dörren. ”Gode gud, gör så att jag kan öppna dörren.”

Sigge känner det svala handtaget mot sin handflata innan hon snabbt stänger handen och drar den uppåt. Det knickar till och vakuumet i dörren släpper. Sigge trycker dörren inåt och kikar försiktigt fram bakom dörrkanten.

Det är Elsa. Mattanten Elsa står där inne. Och hon tittar på Sigge.

”Elsa”, snyftar Sigge.

Med ett knakande börjar Elsa röra sig emot henne. Gången är stel och ryckig. ”Hon är ju djupfryst”, tänker Sigge förvirrat. Det krulliga, gräsprängda håret är frostigt i topparna och glasögonen helt vita av iskylan.

Men hon har ju sett hennes ögon?

Ögonen öppnas igen. Men de sitter på utsidan av glasögonen. Två svarta ögon som blinkar frenetiskt.

En stel, iskall hand tar tag i dörren och drar den helt öppen. Sigge backar några steg.

”Elsa?” säger hon och sväljer.

Knirr, knarr. Knirr, knarr. Knirr, knarr. Steg för steg kommer hon närmare.

”Elsa?”

De svarta ögonen utanpå glasögonen pilar hit och dit. Elsa öppnar munnen och ett litet vitt moln puser ut.

”Elsa är dööööööd”, säger hon. ”Döööööd. Det är du och jag nu, elev. Du och jag.”

”Vem är du?” Nu viskar Sigge.

”Jag? Norragärdeskolan. Jag är *skooooolan*.”

Sigge backar rakt in i bänkskivan bakom sig.

Knirr, knarr. Elsa närmar sig. Det som varit Elsa. *Knirr, knarr. Knirr, knarr.* Sigge kastar sig åt sidan och springer ut i matsalen. Dörren ut till korridoren är tyst och stängd. *Knirr, knarr. Knirr, knarr.* Elsavarelsen är alldeles bakom henne.

Sigge springer in bakom serveringsvagnen med fisk och potatis. *Knirr, knarr,* steg för steg kommer *den* emot henne. De kalla, vita händerna vilar

strax framför ögonen, som är hon blind och känner sig för var hon ska gå.

”Jag är också huuuuungrig”, säger hon. ”Kom, lilla barn. Kom till skolan nu.”

Elsavarelsens ansikte är helt orörligt, men skolan ler. Sigge kan känna det. Ett flinande hånleende som tyst frågar: *Har du fått nog än, flicka lilla? Hur länge till orkar du? Ska du inte blöda lite mer snart?*

Serveringsvagnen vilar på fyra små hjul. Sigge tar tag i den med båda händerna och skjuter på allt hon orkar. Hjulen vickar lite under den innan de kommer i läge, sedan får den fart och börjar rulla mot Elsa.

Tjoff, säger det när den hårda järnkanten träffar Elsa i magen. ”Uff”, säger Elsa. Eller skolan. Sigge bryr sig inte längre. Hon puttar vagnen allt hon orkar och med ett ljudlöst skrik stöter hon den rakt in i väggen.

Elsa spricker.

Långa, grå tarmar rullar huller om buller ur det taggiga hålet i hennes mage och fräser när de träffar golvet. Magsäcken skvalpar ut och spricker. Grön galla fyller hela luften. Glasögonen ramlar av och Elsas riktiga ögon, grå och stela, stirrar upp i taket. Hennes huvud börjar skaka. *Dunk, dunk, dunk* mot golvet och Sigge springer. Hon sliter i dörrhandtaget och drar och drar och drar men dörren sitter fast.

En nysning ekar och Sigge slår upp ögonen. Det var hon som nös. Fjädrarna i dunjackan hon har som kudde kittlar henne fortfarande.

Förvånat sätter hon sig upp och tittar sig omkring. Hon sitter på sin plats i klassrummet med en dunjacka under huvudet. Var det en dröm? Var tiden som stannat en dröm?

Vågar du tro på det, lilla flicka?

En enda blick runt i klassrummet visar att så inte var fallet. Alla sitter precis som de gjorde innan hon somnade. Utanför fönstret kör samma bilar förbi och samma hund springer runt och runt och runt.

Ska du inte gå till matsalen igen, elev? Eller varför inte somna om? Vi hade det ju så trevligt...

Hon klarar det inte. Hon vet inte hur lång tid det gått sedan tiden stannade, men hon har fått vad hon tål. Nu är det slut. Finito. Snipp snapp snut, nu är sagan slut.

Någon svag rest från en svensklektion simmar upp i hennes medvetande. Limbo, helvetes förgård, där de som varken varit goda eller onda sitter och väntar på att bli insläppta i helvetet. Det är där hon är.

I Limbo.

*Jag stod i mitten av min levnads bana
då i en nermörk skog jag mig befann,
där ej mer väg och stig jag kunde ana.*

*Ej vet jag längre hur jag skildra kan
en skog så full av grymheten och nöden;
vid minnet än mig skräcken slår i bann.*

*Det ödsliga var som tomheten, som döden –
men skall jag säga er hur tröst jag fann,
så må jag måla färdens alla öden.*

Orden verkar stiga upp från golvet och komma ner från taket samtidigt. Sigge ser sig omkring. Man skulle kunna tro att hon är bortom skräck och rädsla vid det här laget, men sanningen är att hon är helt vettsskrämd.

En skola som citerar Dantes *Divinia Commedia*? Sigge vet antagligen inte ens vem Dante är, men vi vet, eller hur, kompis? Och skolan vet. Den vet *allt*.

Sigge reser sig upp från bänken och går mot dörren. Hon vänder sig inte ens om och ser på klasskamraterna när hon lämnar salen.

Bam bam bam bam bam bam ovanför henne, de ljusblixtrande pulsslagen dunkar i hennes tinningar. Kraftfältsljuuuuuuuuuuuudet äter upp henne inifrån.

Flickan som höll upp toalettdörren ser oskadd ut. Stel som en staty, men armen som håller i dörren sitter i alla fall fast på hennes axel.

Hur ska hon göra det? En kniv i köket? Nej. Aldrig att hon försöker ta sig in i matsalen igen, även om dörren *skulle* råka öppna sig (det var bara en dröm, bara en dröm). Lärarrummet? Det enda i knivväg där är en gammal brödkniv som är så slö att hon skulle få nöta hål i handlederna istället för att snitta.

Sigge vill att det ska gå fort. Hon *behöver* det.

För hon är vettlöst skitskraj nu.

Hammaren i huvudet? Tänk om hon inte dör? Kemilabbet kanske, med alla giftiga vätskor i de rundbottnade glasflaskorna? Nej, det kan bli riktigt smärtsamt. Bandsågen i träslöjden? Det borde gå snabbt. Om hon får igång den och bara kör handleden framför sågbladet kommer det att vara över på ett ögonblick.

Det går inte fort genom korridorerna längre. Sigge har uppenbarligen inte bråttom till sin avrättning. Detaljerna på hennes gymaskor är överkligt klara, där hon sätter ena foten nedanför den andra på de hårda avsatserna i den betonggrå källartrappan.

Dörren ser strängt på henne när hon trycker ner handtaget.

Ger du redan upp, lilla vän? Jag har ju knappt börjat jävlas med dig.

Sigge biter ihop tänderna och drar upp dörren. Alla där inne ser ut precis som de gjorde sist hon var där. Vid bänken närmast dörren står den lilla sjuan med hammaren i handen och en böjd spik i en bräda framför sig. Bandsågen står vid väggen. Hon tittar besviket på den. En flicka står där. Hon kan inte använda någonting som redan används, det har hon lärt sig. Finns det någon annan maskin som inte är upptagen?

Går det över huvud taget att få igång någon maskin?

Det gör det inte.

Sigge trycker på den röda *påknappen*, men bandsågen är lika död som alla andra.

En bit bortanför henne står en annan flicka. Hon svarvade när tiden stannade. Sigge spärrar upp ögonen. Ett långt nyckelband som hänger runt flickans hals har fastnat i svarven. Den flickan kanske är död nu när tiden

har stannat, men det spelar ingen roll, hon hade i alla fall bara haft sekunder kvar att leva.

Det är obehagligt att se det. Trots lysrörens epileptiska ryckande och kraftfältsljudets planetbana i hennes huvud är det obehagligt att se det.

Olycksfallet som håller på att hända. Tänk om tiden mot all förmodan skulle slå på igen? Smack skulle det säga och flickan skulle vara strypt. Kanske till och med halshuggen. Decapitated.

(Beheaded flinar skolan med tvättäkta ironi).

Sigge går bort till verktygstavlan på väggen bakom träslöjdlärarens bord och tar den största kniven hon kan hitta. Nyckelbandet är spänt som en vajer, så det borde gå att skära av det med ett enda snitt. Trodde hon. Det är som att skära i sten. Hon biter sig i handen och försöker tänka. Hur skär man i sten? Hammare och stämjärn? Naturligtvis. Hammare och stämjärn.

”Rädda flickan och rädda dig själv.” Sigge vet inte vems tankar det är. Hennes egna? Det kanske är Gud?

Hon behöver en hammare och ett stämjärn!

Men alla hammare är upptagna. Hon ger upp försöken att rycka en ur handen på en elev och rusar ut ur klassrummet igen. Det verkar som om hon tycker att det känns mycket bättre att springa, att ha ett mål. Ett mål som inte är hennes död.

Inte ännu, i alla fall.

Är du rädd för döden, flicka lilla? Du tror väl inte du kommer undan?

Sigge stänger beslutsamt öronen från väggarnas väsanden och tar källartrappan i fem stora kliv och springer in i biblioteket. Där på golvet ligger hammaren. Den är täckt av hennes eget, koagulerade, svarta blod. Med ett bistert leende ser hon hur halvdöda flugor kryper omkring i blodresterna. Deras vingar har klibbats ihop av blodet och trasslat in sig i benen. Sigge sätter ett finger på en av flugorna och krossar den sakta.

Det känns skönt när flugans torra kropp brister under hennes fingertopp. Det är den bästa känslan hon haft på hela den här jävla skitdagen (dagarna?).

Sedan kommer hon ihåg flickan i svarven.

När hon kommer ut från biblioteket kastar hon en blick mot toaletten och flickan.

© Lisa Hågensen

Ur led är tiden

ISBN Ebok 978-91-984288-1-0